

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Pražská plynárenská Distribuce, a.s.**, se sídlem U plynárny 500/44, Praha 4, zast. JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Okrová s.r.o.**, se sídlem Poděbradova 2995/17, Plzeň, o žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 92/2024, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích),

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Z předloženého spisu Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobkyně podala dne 9. 10. 2024 žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o stížnosti osoby zúčastněné na řízení na postup žalobkyně v souvislosti s podanou žádostí o informace. V rámci řízení před městským soudem podala dne 7. 3. 2025 osoba zúčastněná na řízení (dále též „navrhovatelka“) návrh na určení lhůty podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), neboť se domnívá, že již uplynula obvyklá doba, ve které by mělo dojít k nařízení jednání nebo rozhodnutí ve věci samé.

[2] Městský soud předložil následně tento návrh Nejvyššímu správnímu soudu dne 17. 3. 2025 spolu se svým vyjádřením. V něm uvedl, že věc sice již je připravena k rozhodnutí, soud však postupuje podle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále též „s. ř. s.“), a v současnosti vyřizuje věci dříve napadlé a věci přednostní povahy, mezi něž věc žalobkyně nepatří.

[3] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh **není** důvodný.

[4] Dle § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích „[m]á-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení [...]“.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[6] Nejvyšší správní soud již mnohokrát ve své judikatuře konstatoval (např. usnesení ze dne 24. 6. 2020, č. j. Aprk 4/2020-107, odst. [9]), že průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Je podstatné, aby věc nebyla udržována ve stavu připraveném k rozhodnutí po příliš dlouhou dobu (srov. usnesení NSS ze dne 27. 9. 2022, č. j. Aprk 5/2022-79).

[7] V projednávané věci se městský soud žalobou zabýval bezprostředně po jejím doručení dne 9. 10. 2024 tomuto soudu a v přiměřené lhůtě činil všechny nezbytné úkony. Konkrétně dne 17. 10. 2024 přeposlal účastníkům řízení žalobu (včetně potřebných poučení) a vyzval je k vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a osobu zúčastněnou na řízení vyrozuměl o probíhajícím řízení, následně usnesením ze dne 7. 11. 2024, č. j. 6 A 92/2024-37, rozhodl o přiznání odkladného účinku žalobě a dále dne 19. 11. 2024 zaslal účastníkům řízení vyjádření žalovaného k podané žalobě.

[8] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že soud se nedopustil žádných průtahů, naopak činil nutné úkony potřebné k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, ve kterém je možno vydat rozhodnutí. Nepostupoval v řízení nikterak v rozporu s požadavky spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

[9] V nyní posuzované věci není žádný rozumný důvod dovozovat, že by soud hodlal řízení neúměrně či záměrně prodlužovat. Současně dobu (několika málo měsíců), která uplynula od podání žaloby, nelze považovat za nepřiměřenou, a to především s ohledem na to, že soud nebyl pasivní, ba naopak činil nezbytné kroky k zajištění průběhu řízení a umožňující mu věc řádně posoudit. Nejde přitom ani o žalobu vyžadující přednostní projednání a rozhodnutí dle § 56 s. ř. s. Časový úsek od podání žaloby v délce přibližně

pokračování

pěti měsíců (od 9. 10. 2024 až doposud) proto není průtahem (natož nepřiměřeným) vyžadujícím zásah ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2004, č. j. Aprk 1/2004-58).

[10] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že obecně ve své konstantní judikatuře považuje dobu přesahující dva roky, po kterou se účastníkům řízení nedostalo rozhodnutí, za nepřiměřenou (obdobně viz kupříkladu usnesení ze dne 16. 7. 2024, č. j. Aprk 2/2024-95). V tomto ohledu lze odkázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011, Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již dobu delší).

[11] Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje návrh na určení lhůty za důvodný, a proto jej podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2025

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu